

ordentlig offentlig sektor i årene fremover. Det kan kun lykkes, og den offentlige sektor kan kun fungere, hvis der er tilstrækkeligt med personale i hele Danmark. Her kan kvalitetstjekket være rammen om en positiv diskussion om at udvikle den offentlige sektor.

Må jeg også minde om, at kommunalreformen jo også har til opgave at sikre et bedre velfærdssamfund. Det er klart, at vi står i en omstillingstid. Der er mange diskussioner, og der kommer mange eksempler frem i forbindelse med, at man går fra et system til et andet system, men formålet med kommunalreformen er at skabe en bedre offentlig sektor og sikre, at vore medborgere i Danmark i højere grad kun skal gå ét sted hen, når de har nogle problemer, de skal håndtere.

Derfor nedlægger vi amterne, og derfor får vi større kommuner. Kommunerne skal løse flere opgaver, og de borgere, der har noget at henvende sig til den offentlige sektor om, skal i højere grad kun gå ét sted hen for at få løst opgaverne. Det gælder også på beskæftigelsesområdet, hvor vi med de nye jobcentre skal sikre, at den ledige, uanset om den pågældende kommer fra det ene system eller det andet system, kun skal gå ét sted hen og få hjælp til hurtigt at komme i job – en øvelse, der er helt afgørende i et samfund, der jo mangler arbejdskraft på mange forskellige områder. Vi vil ikke have, at borgeren skal løbe spidsrod mellem offentlige instanser. Vi vil have, at de, der har brug for hjælp, får det hurtigt og effektivt.

Vi mener også, at kommunalreformen skaber mulighed for, at vi kan få en bedre sundhedssektor, og hvorfor nu det? Jo, fordi kommunerne får et medansvar på sundhedsområdet. Det synes vi er noget positivt, og hvorfor det? Jo, fordi en af de ting, det har været svært at få det offentlige til at tænke nok på i de senere år med det system, vi har i dag, og som vi nu forlader, har været forebyggelse, selv om vi alle sammen ved, at forebyggelse er noget, der er ekstremt vigtigt.

Hvad sker der nu i en kommune, der har et betalingsansvar? Hvis borgeren skal på sygehus, skal der følge nogle penge med, og hvad sker der så? Der sker det, at man i kommunen begynder at tænke på: Hvordan kan vi give borgeren et tilbud, der er så godt og så sikkert, at vi kan undgå, at personen kommer på sygehuset? Vupti, så er man begyndt at tænke i forebyggelse. Det vil være et fremskridt af de store, hvis det lykkes, og derfor må jeg minde om, at kommunalreformen også drejer sig om at skabe en bed-

re offentlig sundhedssektor, hvor der er mere fokus på det, der er så vigtigt, nemlig forebyggelse.

Med kommunalreformen følger også et ønske om større solidaritet. Jeg vil bare give et par eksempler på, hvor vi beder om lidt større solidaritet i det danske samfund.

Det ene eksempel – som statsministeren vel også havde med på sin egen facon i tirsdags – er det tilfælde, hvor flere kommuner lægges sammen til én ny kommune. Lad os sige, at fem kommuner lægges sammen til en kommune. De fem kommuner har fem forskellige niveauer for service over for borgerne, det kan være på børnepasningsområdet, det kan være i folkeskolen, og det kan være i ældreplejen. Nu er der fremover én kommune, og denne ene kommune skal have ét serviceniveau, uanset om der bruges flere eller færre penge.

Hvis kommunen nu siger: Vi ændrer overhovedet ikke noget, vi bruger nøjagtig det samme beløb næste år, som vi har brugt i år – ja, så vil alene den øvelse betyde, at nogle borgere i en kommune kommer til at opleve, at de skal aflevere lidt til nabokommunen, hvis indbyggere har et lavere serviceniveau end deres eget. Eller sagt på en anden måde: I min kommune, hvor der er væsentlig færre timer i folkeskolen end i vores nabokommune, vil vi få lidt flere timer, og de andre vil til gengæld få lidt færre. Vi vil bede folk om at udvise den solidaritet, så de godt vil give en lille skærv til naboen, fordi naboen har større behov end de selv.

Kl. 13.55

Det andet sted, vi beder om lidt solidaritet, er i forbindelse med udligningsordningen. Vi har nogle kommuner, primært i Nordsjælland, som har borgere, der tjener langt mere, end man gør i mange andre områder af landet. Vi laver så en udligningsreform, hvor vi siger: Er det ikke rimeligt, at de kommuner betaler lidt ekstra til andre? Er det ikke rimeligt, at Nordsjælland betaler lidt mere til Lolland, eller at Nordsjælland betaler lidt mere til Sydfyn eksempelvis? Rækker solidariteten ikke til det? Man kan komme i tvivl, når man har hørt de seneste ugers debat.

Man skulle jo nemlig tro, at når vi lavede nogle aftaler, der var baseret på en solidaritetsfølelse, et ønske om større solidaritet i det danske samfund, hvor de, der har lidt mere, betaler lidt mere til nogle af dem, der har lidt mindre, så var der ros fra venstrefløj – sådan rent traditionelt og historisk skulle man jo tro, at det ville være sagen. Men ak, det viser sig, at når man henvend-